

Püspöki Dorka

Rejtegetett szenvedély

1. rész

2017

Önkéntelenül is a nő felé sikkolt a tekintetem, amikor a helyiségbe lépett, ahol a partit adták. Egy apró pillanatra összefonódott a tekintetünk a tömeg felett, de ő rögtön elfordult. Nem értettem, miért csinálja ezt. Hónapok óta, pontosabban a csók óta került, amit máig sem voltam képes kiverni a fejemből. Az is egy ehhez hasonló összejövetelel történt.

A szívem hevesebben vert, ahogy közelebb ért; közben mindenkiel váltott egy szót. Bármibe le mertem volna fogadni, hogy velem nem lesz ilyen szívélyes. El fog menni mellettem.

És mintha én írtam volna a forgatókönyvet, így is cselekedett. Kilépett az erkélyre, és bár még csak most érkezett, máris látszott rajta, mennyire unatkozik.

Utánaindultam. Elegem volt, hogy nem hajlandó válaszolni sem az üzeneteimre, sem az ajándékaimra, amelyekkel igyekeztem közelebb férkőzni a szívéhez, ahol viszont senkinek nem volt helye, kivéve egyvalakit. De most nem akartam arra gondolni, hogy a férjének előjogai vannak velem szemben. Magamnak akartam őt, még úgy is, ha csak alkalomszerűen, ideig-óráig tarthat is a dolog. Ha a szívét nem nyerhetem el, akkor legalább a teste gyönyört sugárzó és adó mivoltát szeretném élvezni. Ám úgy festett, ő nem ezt akarja. Legalábbis eddig.

Odaértem mögé, mélyet szippantva a hús éjszakai levegőből.

Tudtam, hogy érzi a közelségemet, mert megdermedt.

– Michelle – súgtam a nevét, amely puha dallamként surrant a szellő szárnyán.

Nem fordult meg, úgy tett, mintha itt sem lennék. Felemeltem a kezem, és lassan végigsimítottam a karján. Megremegett az érintésemre, a bőrén szaporán sorakoztak a lúdbőrök. Nem a hidegtől, miattam. Tudtam ezt, és az alkalmat megragadva ki is használtam.

Még közelebb húzódtam, és ugyanazon kezem a derekára, majd előre, a hasára csúsztattam. Hallottam felsóhajtani. A nyakához hajoltam, és egy csókot leheltem rá. Majd még egyet. Ekkor dőlt erőtlenül a mellkasomnak, de csupán egy pillanatra, hogy aztán megfogja a kezem, és kibontakozzon az ölelésemből.

- Michelle! - szóltam utána csalódottan. Még soha nem kellett ennyit vergődnöm egy nő miatt, de érte még ezt is elviseltem.

Nagyon nehezen, de a cél lebegett a szemeim előtt. Időnként úgy nézett rám, hogy megállt az idő, sőt, tán a Föld forgása is, ám aztán átváltott hűvös közönybe. Ezúttal azonban reagált az érintésemre. Az erkélyen nem volt más, csak mi ketten. A csillagok fénye világította be a teret, ezzel próbálva oldani a feszültséget, amely köztünk vibrált, de ő el akart menni, itt akart hagyni, amit nem engedhettem.

Megragadtam a karját, magamhoz rántottam, és a váratlan meglepetéstől elnyúló ajkaira tapasztottam a számat. A kezdeti hevességem nyomban gyöngédségbe csapott át, amint megéreztem az ízet, melyet még csak egyszer volt alkalmam kóstolni, hónapokkal ezelőtt. Most is elvarázsolt. Mintha egy leszokott alkoholistának kínálnák fel a világ legnemesebb nedűjét, úgy hatott rám ajkai aromája. És az ellenállása is e pillanatban tört meg. Karjait a nyakam köré kulcsolta, a hajamba túrva húzott magához.

Csókunk elmélyült, sőt, örülten szenvedélyessé vált, mohón tapogatózva a majdnem-ismeretlen érzések hullámzó tengerén, amelyek kivédhetetlenül elöntöttek. A szívem majd' kiugrott a helyéről, amikor a mellkasomra csúsztatta a tenyerét. Tartottam tőle, hogy el akar lökni, ezért szorosabban öleltem, intenzívebben csókoltam. Egyelőre viszonzta, de egy idő után elfogyott a levegőnk.

Míg az illatával együtt magamba szívtam, újra a nyakát kezdem csókolgatni, egyik kezem a derekát szorította testem vágyódó pontjához, akartam, hogy érezze, milyen hatással van rám, míg másik a keblét becézgette.

Michelle felnyögött, körmei a mellkasomba mélyedtek. Nem mertem elhinni, hogy ez tényleg megtörténik, de az íze a számban, az illata az orromban mind arról győzködtek, hogy a valóságot élem. És nem akartam, hogy véget érjen.

- Tűnjünk innen! - sűgtam a fülébe. Abban a pillanatban tudtam, hogy hibáztam, amikor a lélegzete elakadt, és eltolt magától.

- Nem lehet - suttogta.

A szemébe néztem. Megláttam benne a vágyat. Diadalmas mosolyt villantottam felé. Most már hiába tagadta szóban, a teste elárulta, hogy legalább annyira felizgatta az iménti kis közjátékunk, mint engem.

- De igen, lehet - feleltem halkán.

Újabb enyhe fejrázást kaptam erőtlen tiltakozásképpen.

- Nem - sűgta, de éreztem, hogy kezd törni az ellenállása.

A csípője szorosán simult az enyémnek, biztos lehetett benne, hogyan érzek iránta. Legalábbis testileg. Vágytam rá; jobban, mint az éltető vízre vagy levegőre. Most már csak rá kellett bírnom, hogy bevallja, ő is ugyanígy érez. Kezdetnek újra megcsókoltam.

- Gyere velem! - kérleltem csókjaink közepette, apró nyögéseit hallgatva, melyekkel bensőséges kényeztetéseimet fogadta.

Nem akartam, hogy bárki meglásson, főleg ez volt a sietség oka. Félő volt, hogy a parti többi meghívottja is szeretné használni az erkélyt. A fenekéről a combjára simítottam a kezem, és felfelé húztam a ruhája rövid szoknyarészét. Amint a bőrét tapinthatam, minden eddiginél jobban forrt érte a vérem. Ekkor viszont elszakította magát tőlem, és hátrált egy lépést. Kihasználta a villanásnyi figyelmetlenségem, de ez sem tartott vissza. Utánaléptem.

A mellkasomra tette a tenyerét, így kényszerítve megállásra.

Bántani nem akartam, csak vele lenni, boldoggá tenni, olyan boldoggá, hogy vissza se akarjon menni többé a férjéhez. Ám ez hiú ábránd volt a részemről. Tudtam, hogy a házasságuk korántsem mondható szokványosnak.

Emellett talán szereti is, jutott eszembe, és ez fura érzéseket keltett bennem. A szerelmét is magamnak akartam, de beértem bármivel, amit adni tud, amit adni hajlandó.

- Kérlek! - szóltam, mire rám emelte a tekintetét, és tétovázást pillantottam meg a szemeiben. - Nem fogod megbánni! - ígértem.

Felkészültem rá, hogy máris elutasít, megint és végérvényesen, mint azon a hónapokkal ezelőtti kusza és álomszerű éjszakán, de akárhányszor találkoztunk, mindig megláttam rajta azt az apró jelet, amely bebizonyította a számomra, hogyha csak túhegynyi is, de van remény.

- Máris bánom! - lehelte felém az ajkába harapva. Azt hittem, rosszul hallok, de a következő cselekedete meggyőzött, hogy nem csaltak az érzéseim. - Nem akarom, hogy együtt lássanak - mondta ki előző gondolatomat. - Adj öt percet. Előremegyek. Fogok egy taxit, és az utca végén várlak.

A döbbenetem akkora volt, hogy visszatartani sem tudtam, amikor kihúzta a kezét az enyéim közül, és az erkélyről a mulatozó tömegbe libbent. Mély levegőt vettem, és rágyújtottam, hogy gyorsabban teljen el az öt perc.

Ezernyi gondolat kavargott az agyamban, de csak egyetlen egy lüktetett benne igazán: igent mondott.

A cigit csak félig szívtam, nem bírtam tovább itt maradni. Szerencsére senki nem állított meg, míg ki nem értem az épületből. Egyenesen az utca vége felé vettem az irányt, de sehol nem láttam a taxit, amit Michelle ígért. Mégis közelebb lépdeltem, csalódottan, hogy így felültetett. És nem először.

A partira nem volt kedvem visszamenni, ezért úgy döntöttem, inkább hazasétálok. Csak kétutcányira volt a hotel, ahol megszálltam. A buli miatt szerencsére az egész környéket lezárták, nem kellett tartanom tőle, hogy tanúi lesznek a megaláztatásomnak. De most ez sem számított, fájt az újabb elutasítás. Miért is nem jöttem el vele rögtön? Valójában az sem érdekelt volna, ha valaki